

2 EYLÜL

FESTİVAL BÜLTENİ 2025

*demokrasi ve özgürlük
şiarımızı yükseltelim*
**GELECEĞİMİZ İÇİN
ÖRGÜTLENELİM**

— 23.YILINDA —

özgürlük, demokrasi ve adalet için

**2 EYLÜL FESTİVALİ'NDE
BULUŞUYORUZ!**

2 EYLÜL RUHUyla ÖRGÜTLENİYORUZ!

30 Ağustos

**atölyeler
gençlik forumu
konser**

31 Ağustos

**panel
konser**

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Cemevi (1 Mayıs Mahallesi)

2 EYLÜL TERTİP KOMİTESİ

Emekçi halkımız: Merhaba,

Bir kez daha, 2 Eylül 1977 Gecekondu Direnişiyle aramızda tarihsel bir köprü oluşturan 2 Eylül Kuruluş Festivalini karşıyoruz. 23.sünü düzenlediğimiz festival, bir yandan yıkım saldırısına karşı 1 Mayıs Mahallesi halkının örgütlü ve militan mücadelesinden öğrenmenin, gecekondu şehitlerini anmanın görevleriyle yüklüken halkın yüz yüze kaldığı bugünkü baskı ve saldırılara karşı koymanın, mücadele etmenin ve örgütlenmenin de bir vesilesi olmaktadır. Burjuva-feodal düzen karşısında örgütsüz ve dağınık haldeki kitleler; çaresizliğine son vermek, örgütlü bir güç olarak mücadele sahnesine çıkmak için hep bir arayış içerisinde olmuştur. Vurgulamak gerekirse kitlelerin örgütlenmesine adanmış diğer mücadele araçlarımız gibi, 2 Eylül Kuruluş Festivali de bu yönelimimizden, çabamızdan ayrılmayacak bir öneme ve kapsama sahiptir. Atfettiğimiz bu önemden kaynaklı her yıl festival zamanında çıkardığımız 2 Eylül Festival Bülteni'ni bir kez daha halkımızla buluşturuyoruz.

Bu vesile ile göçle büyük şehirlere gelen geniş kitlelerin '70'li yılların sonlarında devrimcilerin önderliğinde konut ihtiyacını karşılamak için yöneldiği alternatif mücadeleleri, gecekondu direnişlerini hatırlamakta yarar var. Gecekondu mafyasının halkın konut ihtiyacı üzerinden önemli rantlar elde ettiği, devletin, faşist grupların ve çetelerin saldırılarını yoğunlaştırdığı bir ortamda gecekondu alanları hızla politikleşmiş ve egemenler açısından ciddi tehlike olarak görülmeye başlamıştır. İşçi sınıfı hareketinin geliştiği, devrimci örgütlerin işçi ve emekçi kitleler içerisinde kitlesel bir boyut kazandığı koşullarda, 1 Mayıs Mahallesi'nin devrimcilerin önderliğinde kuruluşu, diğer gecekondulaşma mücadelelerine de örnek olmaya başlamıştı. Sermayenin kâr elde etmek için her zaman emeği, ucuz iş gücünü hedeflediğini,

artı değerın kaynağının emek olduğunu biliyoruz. Kapitalist üretim için vazgeçilmez bir zorunluluk olan iş gücü, üretim merkezlerinin etrafında yoğunlaşır. Şehirler üretim merkezleri olarak büyürken yeni üretim alanları da hızla şehirleşir.

Göçle büyük şehirlere gelen emekçiler, çalıştıkları fabrikaların ve işliklerin çevresinde, devrimcilerin önderliğinde gecekondu mahalleleri kurdular. Bu mahallelerdeki mücadele ise yıkım saldırıları ve katliamlarla karşılandı. Hâkim sınıflar, hiçbir zaman arazi mafyası ya da çeteler aracılığıyla halkın başını sokacağı gecekonduya karşı olmadı; aksine, buralardaki rantı görmezden gelip çoğu zaman destekledi. Devrimcilerin önderlik ettiği belli başlı mahalleler dışında, neredeyse tüm gecekondu bölgeleri bu şekilde kuruldu ve bu yerler devletin saldırılarıyla karşılaşmadı. Hâkim sınıfların asıl sorun ettiği şey, halkın devrimcilerin önderliğinde bilinçli bir mücadeleye atılması ve temel sorunlarını örgütlü biçimde çözmeye çalışmasıydı. 2 Eylül'de başlatılan yıkım saldırısının amacı da, halkın devrimcilerin önderliğinde gelişen bilinçli ve örgütlü mücadelesini katliamla ezmektir.

'80 sonrası neoliberal ekonomi politikaları çerçevesinde, kentleşme dinamiklerinde de diğer alanlarda olduğu gibi önemli değişimler yaşandı; bu değişimler '90'lı yıllarda ve özellikle 2000'li yıllarda büyük bir hız kazandı. Konut ve yerleşim politikalarında, seçim taktikleri ve yerel yönetim uygulamalarından kaynaklanan kimi boşluklar görülse de, kent rantının asıl sahibi artık büyük sermaye —devlet/TOKİ, yerel yönetimler ve şirketler— haline gelmiştir.

2000 sonrasında, kentlerin sermaye birikimindeki rolü açısından yasal mevzuat ve uygulamada kapsamlı değişiklikler yapıldı. "Kentsel dönüşüm" bir strateji olarak tanımlandı;

devlet/TOKİ, yerel yönetimler ve özel sektör arasındaki iş birliği hız kazandı. Bu süreçte “kentsel dönüşüm” yasaları güvence altına alındı ve “yerel yönetim reformu” adı altında tüm yerleşim alanlarında sermayenin rahatça hareket edebileceği koşullar yaratıldı. 2004-2005 yılları ise AKP hükümeti tarafından “kaçak yapılaşmayla mücadele yılı” ilan edilerek, başta İstanbul olmak üzere ülke genelinde çeşitli gerekçelerle yıkım saldırılarının yoğunlaştığı ve günümüze kadar sürdüğü bir dönemin başlangıcı oldu.

Gecekondu direnişlerinden günümüze halkın barınma hakkı ve çeşitli diğer sorun-

Kriz koşullarının ağırlaşmasının doğrudan bir sonucu olarak çelişkilerin daha da şiddetlendiği bir dönemden geçiyoruz.

Burjuva-feodal klikler, dönemsel olarak kriz atmosferinin kitlelerde yarattığı gerginlik ve öfkeyi kendi lehlerine kullanmaya çalışmakta; halkın öfke ve yıkıcılığının devrimcileşerek bütün bir sisteme yönelmesini engellemeyi hedeflemektedir. Kriz koşullarının tüm ağırlığıyla halkın sırtına yüklendiği, açlık ve yoksulluğun her geçen gün daha yakıcı biçimde hissedildiği bu ortam, kitlelerde biriken öfkeyi ve sisteme yönelik tepkiyi büyütmektedir. Bu durumun farkında olan yalnızca devrimci ve komünistler değildir; gerici-faşist klikler de bu öfkeyi bir yandan sistem içine çekerek devrimci yıkıcılığı bastırmakta, diğer yandan kendi gerici çıkarları için bir kaldıraç olarak kullanmaktadır. Kitleler nezdinde bu politikaları teşhir etmek, halkı kuşatan tüm sorunların sebebi olan sisteme karşı örgütlenmek, gerici sınıfların en büyük ortaklığının halk düşmanlığı olduğunu açığa çıkararak tüm gerici hedef almak tek çıkar yoldur.

İşçi sınıfına, ezilen ulus ve inançlara, halk gençliğine, kadınlara torna tezgâhından çıkmış gibi dayatılan tek şey örgütsüzlük, çaresizlik ve tüm haklarından ve taleplerinden vazgeçme halidir. Burjuva-feodal düzen için sendikal haklarından, daha iyi yaşam ve geçim koşullarında vazgeçmiş işçi; eşitlik ve özgürlük talebinden, dilinden, kimliğinden vazgeçmiş Kürt ulusu; eşit yurttaşlık, inanç özgürlüğü ve cemevlerine statü talebinden vazgeçmiş Alevi; işsizliğe, geleceksizliğe, yoksulluğa boyun eğmiş gençlik; tacize, tecavüze ve her türlü şiddete uğrayarak katledileceği günü bekleyen kadın makbul olandır. Baskı ve sömürünün kuşattığı milyonlara sunulan ve dayatılan tek seçenek suskunluk ve çaresizliktir.

Ne var ki burjuva-feodal düzenin ördüğü suskunluk perdesi, halkın yükselen sesiyle yırtılmaya başlamıştır. Halkın üzerine çöken karamsarlık ve çaresizlikle yüklü kara bulutlar, gelişen mücadelenin etkisiyle yavaş yavaş dağılmaktadır. Çaresizliğin yerini umut ve direnç almaktadır. Başta söylediğimiz gibi, örgütsüz ve dağınkı haldeki kitleler, çaresizlikten kurtulma ve örgütlü bir güç olarak mücadele sahnesine çıkma arayışındadır.

Bu arayışın mütevazı uğrak yerlerinde birisi de 2 Eylül Kuruluş Festivali olacaktır. 2 Eylül Direnişi ruhuyla festivalin gerçek sahibi olan emekçi 1 Mayıs Mahallesi halkını; işçileri, işsizleri, emekçileri, esnafları, gençleri, kadınları, yaşlı ve çocukları işsizliğe, yoksulluğa, geleceksizliğe, eşitsizliğe, baskı ve sömürüye karşı birleşmeye, suskunluk perdesini yırtmaya, sesimizi ve gücümüzü birleştirmeye çağırıyoruz.

Suskunluğumuza ses olmak için,

İşsizliğe, yoksulluğa, geleceksizliğe isyan etmek için,

Tacize, tecavüze, kadın katliamlarına set olmak için,

Baskıya, zorunlu asimilasyona ve katliamlara karşı sesimizi yükseltmek için 2 Eylül Festivali'nde buluşalım!

2 Eylül Direnişi ruhuyla festivalimizi sahiplenmeye, PARTİ-ZAN saflarında birleşmeye ve örgütlenmeye çağırıyoruz.

lara karşı geliştirdiği mücadeleler sonlanmadı. Uyuşturucuyla, çeteleşmeyle, kumar vb. ile emekçi mahalleler yaşanmaz hale gelirken halkın saldırılara karşı mücadelesi baskıyla, tutuklamalarla, katliamla sindirilmeye çalışıldı. “Kentsel dönüşüm” tamamlayıcı bir saldırı olarak devreye sokuldu!

Özet biçimde hatırlatmaya çalıştığımız tüm bu süreçlerin ardından emekçilerin yaşam alanlarına saldırıları “kentsel dönüşüm”le devam etmektedir.

Kentsel dönüşüm uygulamalarında rant ve talana dayalı gelir sağlama amacına karşı doğrudan “halkın güvenli barınma” ihtiyacını öne çıkarmak gerekmektedir. Merkezi planlama ve dayatmalara karşı, halkın yaşam alanlarına dair demokratik kararlarının esas alınması; deprem, altyapı ve konut gibi sorunlarda halkın inisiyatifini tanıyan “yerinde çözümler”in savunulması, mücadeleyi güçlendirecek temel talepler arasında yer almalıdır.

2 Eylül Festival Bültenimiz, içinden geçtiğimiz sürecin ortaya çıkardığı kimi gelişmeleri ve halkın öne çıkan sorunlarını içeriğine taşımaktadır.

2 EYLÜL DİRENİŞİ'NİN BUGÜNLE BAĞINI DOĞRU KURALIM

2 Eylül 1977'de toprağa düşenlerimizi anmak, tarihsel hafızamızı canlı tutmak ve örgütlü halk gerçeğini, direnişin anlam ve önemini bugüne taşımak amacıyla 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali'ni 30-31 Ağustos 2025 tarihlerinde düzenleyeceğiz.

Mahallemizin kuruluş süreci, yalnızca nostaljik bir anlatı olmaktan çıkarılıp günümüzle bağı kurulduğunda gerçek anlamına kavuşacaktır. Tüm önemli tarihsel süreçlerde olduğu gibi mahallemizin kuruluşu da hataları, eksiklikleri ve olumluluklarıyla birlikte bir bütün olarak ele alınmalıdır. Hatalardan ders çıkarmak, olumlulukların bugünkü mücadeleyle bağı kurmak ve geleceği kazanmak temel hareket noktamız olmalıdır. 2 Eylül 1977 direnişi, öncesi ve sonrasıyla devletin zorbalığına karşı devrimcilerin öncülüğünde örgütlü bir halkın başarabilme gücünün adı olmuştur. O günlerde barınma ihtiyacı temelinde örgütlenen, dayanışma ağlarını kuran ve ne istediğini bilen mahalle halkı olarak; kolektif kararlar alma pratiğimiz bugün yaşadığımız sorunların çözümünde de temel yol göstericimiz olmalıdır. Bu nedenle, mahallemizin kuruluş sürecinde ortaya konan emek, sorun ve ihtiyaçların çözümünde birlikte karar alma ve bu kararları kararlılıkla hayata geçirme iradesini öne çıkarmamız gerekir. Bu kolektif ruh ve irade, özellikle gençliğin önemli bir kesimini etkisi altına alan uyuşturucu kullanımı ve dağıtımı ile

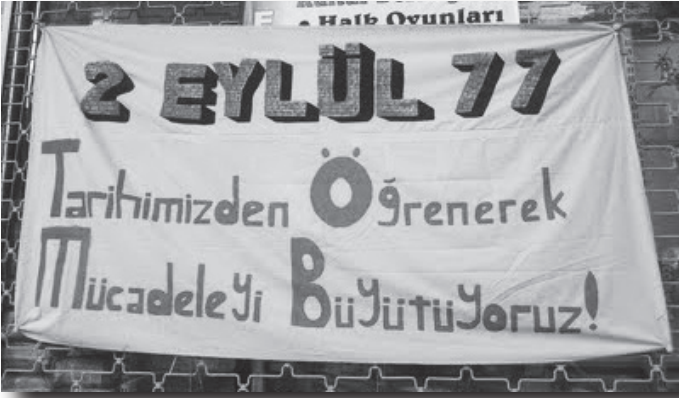
sanal bahis bataklığının çözümünde anahtar niteliğindedir.

UYUŞTURUCU VE SANAL BAHİS BATAKLIĞI

Kurulduğu günden bu yana 'çıbanbaşı' olarak nitelendirilen 1 Mayıs Mahallesi, her zaman devletin özel politikalarının hedefi olmuştur. Gezi Direnişi'nin yarattığı korkuyu üzerinden atamayan egemenler, bu kez daha kapsamlı saldırılar başlatmıştır. 1 Mayıs Mahallesi başta olmak üzere devrimcilerin ve emekçilerin yoğun yaşadığı mahallelere kalekollar inşa ederek buraları devrimcilerden yalıtmaya çalışmışlardır. Mahallede devrimci gücün zayıflaması ve kitleyle bağların gevşemesi, devlet otoritesinin daha da güçlenmesine yol açmıştır. Bu sürecin sonucu olarak uyuşturucu kullanımı artmış, gençlerimiz 'torbacı' olarak tabir edilen uyuşturucu satıcılarına dönüşmüştür. Polisin gözetimi ve kontrolünde yaygınlaştırılan bu durum, mahalledeki gençleri ve çocuklarımızı derinden etkilemiş; mahallemiz adeta uyuşturucu satışının merkezi haline getirilmiştir.

Sanal bahis, mahallemizde gençliğin geleceğini çalan yeni bir silaha dönüşmüştür. Gençlerimiz, ailelerinin kredi kartlarını kullanarak, bankalardan borçlanarak bu bataklığa çekilmektedir. Bu dertten mustarip çok sayıda aile var. Ödenemeyen banka borçlarının ardından tefecilerin pençesi devreye girmekte, ödenemeyen borç gençlerimizi ve ailelerini boğmak-

tadır. Evini, arsasını satmak zorunda kalan; yeniden banka kredilerine mahkûm edilen; tefecilerin açık tehdidi altında yaşamaya zorlanan aileler... Bu, tek tek haneleri değil, tüm mahallemizi hedef alan bir yıkım politikasıdır. Her birimizin ailesinde, çevresinde, komşusunda bu yağmanın ve soygunun kurbanı olanlar var. Her gün bu kara listeye yeni aileler ekleniyor. Bu düzen, gençlerimizi zehirleyerek, ailelerimizi borç ve çaresizlikle teslim almaya çalışıyor. Buna boyun eğmeyeceğiz!

Büyük uyuşturucu ve sanal bahis baronlarının önünü açan, onlardan beslenen devlet gençlerimizi bu baronların kölesi ve ayakçısı haline getirmiştir. Gençlerimiz, bu kirli düzenin rant kavgalarında gruplaşarak birbirini öldürmeye, yaralamaya, birbirine silah doğrultmaya itilmiştir.

Ekonomik kriz, derinleşen yoksulluk, işsizlik ve geleceksizlik kısa yoldan para kazanma hırsını körüklemiş, bu hırs adeta bir yaşam biçimi olarak gençliğe dayatılmıştır. Uyuşturucu ve sanal bahis bağımlılığı işte ve okulda geriye düşmeye, gayrimeşru yollarla para arayışına, depresyona, kaygı bozukluklarına, ani ruh değişimlerine, öfke patlamalarına, aileden ve arkadaşlardan kopuşa, sosyal hayattan uzaklaşmaya, yalnızlaşmaya ve yabancılaşmaya; en sonunda ise intihara kadar uzanan bir yıkım zinciri yaratmaktadır.

Yaşananlar defalarca göstermiştir ki bu bataktan kurtuluş, bireysel çabalarla mümkün değildir. Uyuşturucu kullanımı, satışı ve sanal bahis bağımlılığı bir birey meselesi değil, tüm toplumu hedef alan örgütlü bir saldırdır. Bu saldırıya verecek yanıt da ancak örgütlü mücadeleyle, dayanışmayla ve birlikte direnişle mümkündür. Ya teslim olacağız ya da örgütlenip bu bataklığı kurutacağız!

KENTSEL DÖNÜŞÜM VE BELİRSİZLİK

Mahallemiz, kuruluş yıllarında şehrin çeperinde yer alırken, bugün İstanbul'a yoğun göçün, artan nüfusun ve yeni yapılaşma alanlarının etkisiyle adeta kentin merkezine taşınmıştır. Emlak piyasasında "marka" olarak tanımlanan Ataşehir'in 2008'de ilçe olması ve 1 Mayıs Mahallesi'nin bir bölümünün buraya bağlanması, yani başımızda Finans Merkezi'nin inşası, yakın çevremizdeki AVM'ler, E-5 ve TEM otoyollarına olan yakınlık, deprem riskine karşı sağlam zeminimiz... Tüm bunlar mahallemizi rant çevreleri için cazip bir hedef haline getirmiştir.

Mahallemizin Ümraniye ve Ataşehir'e bağlı üç ayrı kısmında, 1/5000'lik imar planlarının ardından 1/1000'lik planlar da onaylanmıştır. Her şey "yolunda" görünüyor olsa da sürecin nereye evrileceği belirsizliğini korumaktadır. Fikirtepe örneğinde, büyük vaatlerle başlatılan ancak yıllarca sonuçlanamayan projelerin yarattığı mağduriyetler hâlâ hafızalardadır. Yine imar süreci bizden önce tamamlanan, yani başımızdaki Barbaros ve Yenisahra mahallelerinin yaşadığı sorunlar da ortadadır.

Sürekli değişen emsal oranları; aynı ada içinde birden fazla müteahhidin, "çantacı"ların ve rant gruplarının yer sahiplelerini bireysel menfaat teklifleriyle kandırması; yapılan sözleşmelerle sürecin içinden çıkılmaz hale gelmesi... Tüm bunlar bize şunu göstermektedir: Ortak çıkarlar etrafında birleşmek, birlikte karar almak ve ortak söz söylemek zorundayız. Aksi halde Fikirtepe'de, Barbaros ve Yenisahra'da yaşananların benzerlerini yaşamak kaçınılmaz olacaktır.

TEK KURTULUŞ YOLU: ÖRGÜTLENMEK

Gençliğimize yönelik saldırıların etkisini kırmak, yayılmasını ve güçlenmesini durdurmak istiyorsak; kentsel dönüşümün mahallemizin dokusunu paramparça etmesine, mücadeleyle kazandığımız evlerimizden, mahallemizden koparılmanıza asla izin vermeyeceğiz! Ortak akıl ve iradeyle, omuz omuza durmak zorundayız. Bireysel çabalar sonuç getirmedi, getirmeyecek!

Mahallemizin kuruluşunda hayatını ortaya koyanlar, örgütlü duruşlarıyla zafere yürüdüler. Şimdi sıra bizde! Bir araya gelmek, birlikte karar almak ve bu kararları fiili olarak uygulamak zorundayız. Demokratik kitle örgütleri, yöre dernekleri, her bir mahalle sakini; küçük büyük demeden, adım adım örgütlenmeli, direnmelidir. Bu mirası sahiplenmek ve büyötmek, onurlu geleceğimiz için bir görevdir. Teslim olmayacağız, direneceğiz, kazanacağız.

ASİMİLASYON, İNKÂR VE KATLİAMLARA KARŞI ÖRGÜTLEN!

Aleviler, tarih boyunca egemen sınıfların dayattığı zorunlu asimilasyon politikalarının sonucu olarak; geçim sıkıntısı, toprak sorunları, köy boşaltmaları, baskılar ve katliamlar nedeniyle köylerinden kentlere göç etmek zorunda kalmıştır. Bu göç dalgalarıyla birlikte, ortaya çıkan ihtiyaçlara cevap vermek üzere çeşitli örgütlenme modelleri geliştirilmiştir.

Şehirlerdeki sosyalleşme ihtiyacı, çoğu zaman lokallerde buluşma ve hemşeri-köylü bağlarının kurulması biçiminde kendini göstermiştir. Zamanla bu model dayanışma temelli bir örgütlülüğe dönüşmüştür; piknikler, kahvaltılar, yardım kampanyaları ve konserler gibi etkinliklerle bir araya gelişler yaygınlaşmış, sorunlara karşı ortak hareket etme bilinci güçlenmiştir. 1 Mayıs Mahallesi de bu sürecin tüm aşamalarını deneyimlemiş ve birlikte büyümüş bir yerdir.

Aleviler denince ne yazık ki zihinlerde ilk çağrışım genellikle katliamlar olur. Bu tarihsel gerçekliğin ışığında, ezilen bir inanç olarak Alevilik; devletin sistematik yok sayma, inkâr ve zorunlu asimilasyon politikalarına karşı hem örgütlenmeye hem de özgün inanç değerlerini korumaya çalışmıştır. Yöre dernekleriyle başlayan bu süreç, zaman içinde Alevi dernekleri, federasyonlar ve vakıflar gibi farklı yapılarla çeşitlenmiştir. Başlangıçta demokratik kitle örgütü çizgisinde

ve eşit haklar mücadelesi ekseninde şekillenen bu örgütlenmeler, bugün ise inanç kurumuna dönüşme arzusunun en yoğun yaşandığı bir döneme evrilmiştir.

Alevi örgütlenmesi açısından kritik bir dönemeçteyiz; hatta bu dönemeçte dip noktada olduğumuzu açıkça görmek zorundayız! Bu dip nokta, ancak tarihsel ve çok yönlü bir bakışla kavranabilir. '60'lı yıllarda başlayan Alevi örgütlenmesi, dönemin devrimci rüzgârıyla şekillenmiş, kitle hareketlerinin sınıf temelli çizgisinde filizlenmiştir. Ancak 2000'lere gelindiğinde, kimlikçi siyaset anlayışının dayatmalarıyla, sınıf temelli çizgiye karşı gelişen ve geliştirilen güvensizlikle bu mücadeleci örgüt modeli yerini dar ve yüzeysel bir temsil biçimine bırakmıştır.

Bugün, Alevi örgütlenmesini esir alan kimlikçi daralma, örgütlenme sorununu "kim oldukları, kaç kişi oldukları, ne kadar 'iyi insanlar' oldukları" gibi anlamsız sorulara sıkışmış, gerçek mücadelenin önünü tıkamıştır. Bu durum, iktidarın desteklediği bir oyundur; Alevi örgütlenmesini kendini ispatlama ve tanımlama sarmalına hapsedmiş, gerçek güç birikimini engellemiştir.

Artık bu dar kalıplara ve oyalamalara izin vermeyelim! Alevi

halkı, bu tuzakları parçalamak ve yeniden sınıf temelli, devrimci mücadele hattına dönmek zorundadır! Örgütlenme, sadece kimlik sorunu değil, sınıf mücadelesinin parçası olarak yükseltilmelidir! Bugün, birlik ve kararlılıkla bu yapısal sorunları aşmak, gerçek gücümüzü açığa çıkarmak için örgütlenme zamanıdır!

Örgütlenme alanındaki sorunları açığa çıkarmak, tartışmak ve geçmişten bugüne edindiğimiz ders ve deneyimlerden güç alarak çözüme kavuşturmak için özel bir çaba içinde olmalıyız.

Alevi örgütlülüğünde süregelen yapısal sorunlar, çeşitli başlıklar altında kendini göstermektedir. En temel tartışmalardan biri, bu yapıların demokratik kitle örgütü mü yoksa inanç kurumu mu olduğu konusundaki belirsizliktir. Bu ikilem arasında gidip gelmeler, örgütlerin duruşunda netlik eksikliği yaratmaktadır. Yüzlerce dernek, vakıf, federasyon, cemevi ve bağımsız cemevinin ortaya çıkması kavramsal ve mekânsal bir çoğalma sağlamış; ancak bu çoğalma pratikte dağınık ve parçalı bir yapıya yol açmıştır.

Kuşkusuz, Alevi örgütleri inanç kurumu işlevini taşır; ritüellerin eğitimi ve uygulanması onların temel görevlerindendir. Ancak bu örgütler aynı zamanda, Alevi halkının tüm hak taleplerini, sosyal gereksinimlerini ve dayanışma ihtiyaçlarını omuzlayan gerçek kitle örgütleridir. Kitlelerden gelen inanç ve toplumsal mücadele birbirinden koparılamaz, aksine bir arada oldukları yerde bunlar birbirini tamamlayan iki yandır. Bu örgütler, yıllarca emek ve kararlılıkla, bizzat halkın öz gücüyle inşa edilmiştir. Onlar, sadece ibadethane değil; halkın örgütlü direnişinin, toplumsal taleplerinin merkezi, yaşam alanlarıdır. Bu yüzden Alevi örgütleri, sıradan, bilindik biçimde, resmî birer inanç kurumu değil, demokratik kitle örgütleri olarak halkın tüm sosyal, kültürel ve politik ihtiyaçlarına cevap vermekle yükümlüdür. Onları bu görevden alıkoymaya çalışan her anlayış, halkın örgütlenme ve mücadele hakkına düşmanlıkla suçlanmalıdır!

Niceliksel artışın beraberinde getirdiği en tehlikeli örgütlenme sorunlarından biri de tarafsızlık politikalarının yaygınlaşmasıyla topluluklar arasında duygusal ve politik bağların zayıflaması; grupların birbirinden koparılması, yalnızlaştırılmasıdır. Çoğulculuk görüntüsü altında fiilen tekelleşen bir yapı ortaya çıkmış, bu da Alevi örgütlenmesinde gerçek dayanışma ve birliğin önüne engel koymuştur. Böyle bir tablo, Alevi hareketinin egemen güçlere karşı uzun vadeli ve kapsamlı stratejiler geliştirmesini zora sokmakta, mücadeleyi zayıflatmaktadır.

Öte yandan, Alevi toplumunun gerçek ihtiyaç ve talepleriyle örgütlerin gündemleri arasındaki bağ giderek zayıflıyor; kimi zaman bu kesişim noktaları tamamen yok sayılıyor, kimi zaman da bilinçli şekilde görmezden geliniyor. Bu durum, Alevi örgütlenmesinin mevcut yapısını derinlemesine sorgulattırıyor ve yeni, güçlü bir yön arayışını kaçınılmaz kılıyor.

Bu arayışı yerinde ve zamanında yapılacak doğru değerlen-

dirmelerle anlamak ve çözümlemek gerekiyor. Bunun aynı zamanda çetin bir mücadele olduğunu, her devrimcinin, Alevi devrimcisinin de yükümlülüğü olduğunu unutmamalıyız.

Haksızlığın önünde eğilmeyiniz çünkü hakkınızla beraber şerefınızı de kaybedersiniz.

Alevilerin tarihsel, onurlu bir mirası vardır ve bu miras kimse tarafından görmezden gelinemez. Haksızlığa karşı mücadele eden, direnen ve bedel ödeyen bir toplumdur Aleviler. Ancak bu gerçek karartılmakta, yok sayılmakta ve “devletin Alevisi olma” güdümüne itilmeye çalışılmaktadır.

Bu yabancılaşmaya karşı toplumsal bilinci diri tutmak, bugünün en önemli ve aşılması gereken eşliğidir. Eğer bu bilinç gerçekleşmezse yozlaşma, çürüme ve kimlik erozyonu—dil, din, mezhep fark etmeksizin—toplumun tümüne yayılır. İşte o zaman devletlerin arzuladığı gibi, bölmek, parçalamak ve kaosu yöneterek sürdürmek mümkün olur.

Bu bağlamda, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın varlığı açıkça eşit yurttaşlık ilkesine aykırıdır. Alevilerin uzun yıllardır dile getirdiği eşit yurttaşlık talebi, bu tür kurumlar aracılığıyla sistematik olarak inkâr edilmektedir. Gericiliğin yasal zemini oluşturan Alevi Bektaşî Kültür ve Cemevi Başkanlığı gibi yapılar ise tekçi anlayışın doğrudan ifadesi haline gelmiştir.

Egemenlerin dini belirleyip yönlendirdiği, eğitimi kendi dayatmaları doğrultusunda şekillendirdiği bu sistemde, sadece Aleviler değil, tüm halk bu zorbalıkların hedefindedir. Devlet tekelindeki din, sistemin tüm araçlarıyla, yeni biçimlerde ve günün ihtiyacına cevap verecek şekilde halka empoze edilmektedir. Halkın “kendi dinini” yaşamasına olanak vermek yerine devlet “kendi dini”ni halka dayatmaktadır. Eğitim dinselleştirilip topluma zorla dayatılmaktadır. Buna karşı topyekûn, örgütlü ve amansız bir mücadele zorunludur!

Aleviler ve Alevi örgütleri, yapısal sorunları ancak kendi öz güçlerini kuşanarak, kararlı bir örgütlenmeyle aşabilirler. Tarih boyunca soykırımlar, katliamlar ve baskılarla yüzleşmiş bir halk olarak, bu gerçekleri asla unutmayacak; katliamların faillerini, sebeplerini ve devleti açıkça teşhir edeceklerdir. Baskı, inkâr ve zorla asimilasyon politikalarına karşı durmadıkları sürece, yok edilme saldırıları katlanarak sürecektir!

Aleviler, devrimciler, sosyalistler ve işçi-köylü ittifakıyla sarsılmaz bir dayanışma kurmalı; yalnızca ezilen bir inanç topluluğu değil, ezilen sınıfların omuz omuza verdiği güçlü bir direnişin parçası olmalıdır!

Artık susma ve boyun eğme zamanı değildir! Gelin, inançlarımızı, kültürümüzü ve haklarımızı savunmak için birleşelim! Faşizme, gericiliğe ve asimilasyon politikalarına karşı omuz omuza verelim; gerçek özgürlük ancak örgütlü mücadeleyle mümkün olacaktır! Her alanda direnişi büyütme, baskıyı kırmak ve adaleti sağlamak için bugün tam mücadele günüdür! Yaşasın halkın birliği ve sınıf dayanışması!

Teslimiyet yok, direneceğiz ve kazanacağız!

EMPERYALİZMİN HARİTASI: KADER DEĞİL KATLİAM

İbn Haldun'un "Coğrafya kederdir" sözünü Orta Doğu'nun kanlı tarihine uyarlayan Yaşar Kemal, "Coğrafya keder, Orta Doğu kederdir" demiştir. Peki, bu keder yalnızca Orta Doğu'ya mı özgüdür? Elbette hayır. Ezilen halkların kedere boğulan kaderi ortaktır ve dünyanın birçok bölgesindeki yalın gerçektir.

Afrika kıtasında, Belçika sömürgeciliğinin gölgesinde derinleşen etnik gerilimlerin sonucu olarak, 1994 yılında yaklaşık bir milyon insanın katledildiği Ruanda Soykırımı —diğer adıyla Tutsi Katliamı— bu kederin farklı bir coğrafyadaki yansımasıdır.

Benzer şekilde, Orta ve Güney Amerika kıtalarında Guatemala, El Salvador, Şili ve Peru gibi ülkelerde yaşanan katliamlar ve milyonlarca insanın hayatını kaybetmesi, bugün Orta Doğu ile "Coğrafya kederdir" sözünün kader ortaklığını gözler önüne sermektedir.

Bu "kader" bizim için ne yazılı bir gelecek ne fitrat ne de ilahî bir sınavdır. Kedere dönüşen bu kederin asıl kaynağı emperyalist kapitalist sistemin dünya halklarına kan kusturarak sürdürdüğü bölgesel savaşlar, sömürgecilik ve pazar paylaşım savaşlarıdır.

İnsanlık tarihinin en karanlık dönemlerinden birini yaşıyoruz. Karşımızda sadece kapitalist sistemin çürümüşlüğü yok; bu çürümüşlük, dünya halklarının üzerine çöken militarist, şoven, yağma ve talancı bir tahakkümle birleşmiştir. Bu tahakkümün başını kuşkusuz ABD emperyalizmi çekmekte, NATO aracılığıyla küresel bir savaş aygıtı örmektedir. Elbette, kendi emperyalist çıkarları uğruna NATO'ya karşı duran Rusya ve Çin de bu yağmacıların peşinden ilerlemektedir.

Bugün dünyanın dört bir yanında, neoliberal yıkımın "barışçıl" maskesi altında ya da doğrudan topyekûn savaşlarla yürütülen süreç, sermayenin küresel hâkimiyetini pekiştirme stratejisinden başka bir şey değildir.

1980'lerle başlayan neoliberal karşıdevrim süreci, merkez ülkelerde Thatcher-Reagan ittifakıyla, çevre ülkelerde ise askerî darbelerle sahneye kondu. Bu süreçte emekçi sınıfların kazanımları gasp edildi; zaten yetersiz ve iş birlikçi karakteriyle halka hizmet etmekten uzak olan devletin 'sosyal devlet' anlayışı ise tamamen tasfiye edildi. Sömürü yalnızca ekonomi alanında değil, aynı zamanda ideolojik, kültürel

ve askerî biçimlerde de derinleşti ve kanıksandı.

Emperyalizm, Sovyetler Birliği'nin dağılmasını fırsat bilerek, Doğu Avrupa'dan Orta Doğu'ya kadar uzanan geniş coğrafyada rejim değişikliklerini tetikledi. Yugoslavya'nın parçalanması, Irak'ın işgali, Libya'nın çökertilmesi ve Suriye'nin yakılması; 21. yüzyılı Batılı sermaye için "yeniden paylaşım" yüzyılına dönüştürme planının önemli halkalarıydı.

Bugün Orta Doğu'daki sıcak savaşlar, emperyalist yeniden paylaşımın yeni bir evresini temsil ediyor. 7 Ekim 2023'te Hamas'ın başlattığı Aksa Tufanı, yalnızca bir "direniş" eylemi değil; İran-İsrail hattındaki büyük jeopolitik fay hattını kırmayı amaçlayan emperyalist oyunlara karşı stratejik öneme sahip bir olaydı. Bilindik liberal kesimler, sözde demokratlar ve hatta halkların "kaçınılmaz zora dayanan" mücadelesine mesafeli durup demokrat geçinenler, bu büyük yankı uyandıran eylemi egemenlerin istediği biçim ve içerikte tartışarak devrimci zorun anlamını gölgelemeye çalıştılar. İsrail'in alçakça ve tamamen haksız saldırılarını "tufan"ı gerekçe göstererek meşrulaştırmaya kalktılar. Süreci, bütünlüklü ve maddi yaşamdan hareketle anlamak gerekirken, onlar manipülasyonların peşinden gittiler. Oysa gerçek bunun tam tersiydi. Tufan, dayatılan zorbalığa ve sinsi bir oldu-bittiye karşı yükselen meşru bir tepkidir. Bu tepkide başarılı olduğu da kesindir. Elbette Aksa Tufanı saldırıyı sonlandırmadı; ancak ona dikkat çekti ve açık, kararlı bir tavır alınmasının gerekliliğini ortaya koydu.

İsrail'in bölge devletleri nezdinde resmî devlet olarak kabul edilmesini içeren Abraham Anlaşmalarıyla bölgede stratejik bir kırılmanın adımları atılırken, Aksa Tufanı bu sürece ciddi bir darbe vurdu. Halkın direnişinin yarattığı büyük coşku, başta ABD ve İsrail olmak üzere devletler tarafından büyük bir öfkeyle karşılandı.

Aksa Tufanı, uygulanan vahşetin özneleri tarafından "yeni bir vahşet döneminin tetikleyicisi" olarak lanse edildi. Özellikle ABD, bu vahşet sürecini, borç krizinden kaynaklanan iç çöküşünü dış savaşlarla telafi etmenin bir yolu olarak gördü.

İsrail ile Körfez ülkeleri arasında imzalanan Abraham Anlaşmaları, sadece Filistin, Lübnan ve İran'a karşı yürütülen bölgesel politikaların bir parçası değil; aynı zamanda Çin'in Kuşak-Yol Projesi'ne karşı küresel bir kuşatma stratejisinin de somut adımıdır. Bu anlaşmalarla bölgedeki jeopolitik

dengeler değişmiş, Körfez ülkeleri İsrail ile doğrudan iş birliği içine girerek bölgesel bloklaşmayı derinleştirmiştir.

İran ise bu kuşatmayı yarmak için hem diplomatik alanda yoğun çaba harcamış hem de askerî kapasitesini artırarak stratejik hamleler yapmıştır. Ancak İsrail'in ABD'nin güçlü desteğiyle sahip olduğu misilleme kabiliyeti, sadece İran'ın bölgesel nüfuzunu zayıflatmakla kalmamış, aynı zamanda direniş ekseninde yer alan aktörler arasındaki birliği de zayıflatarak parçalanmaya yol açmıştır. Bu durum, bölgedeki mücadeleyi daha karmaşık ve çok kutuplu hale getirirken direniş hareketlerinin koordinasyon ve dayanışma kapasitesini de olumsuz etkilemiştir.

Direniş eksenini Lübnan'dan Yemen'e kadar genişlerken, vekil savaş stratejisi halkların özgürlük mücadelesini araçsallaştıran bir hatta dönüştü. Hizbullah ağır baskı altına alınırken, Suriye rejimi yeniden hedef tahtasına oturtuldu ve bölgedeki bazı cihatçı gruplar, doğrudan İsrail ile temas ve iş birliği zemini buldu. Bu temaslar, geçmişte görülmemiş bir düzeyde ger-

çekleşerek, bu grupların İsrail'in stratejik çıkarlarına hizmet eden bir araç haline gelmesini sağladı. Bu süreçte Aleviler, yoksul halk kitleleri, emekçiler ve Filistinliler, emperyalizmin ve bölgesel iş birlikçilerinin kanlı baskı ve saldırılarıyla acımasızca katledildi. Böylece, halkların ortak ve tutarlı anti-emperyalist mücadelesi yerini, her devlet ve aktörün kendi çıkarını ön planda tuttuğu, bölgesel hesaplaşmalar, devletçi pazarlıklar ve kanlı çatışmalarla dolu parçalanmış bir tabloya bıraktı.

İran'daki Mahsa Amini isyanı, kadınların ve yoksulların bastırılmış öfkesini gün yüzüne çıkarsa da Batı destekli medya ve liberal muhalefet bu öfkeyi kendi rejim değişikliği projelerine yedeklemeye çalıştı. Benzer şekilde, Kürt hareketinin İran'daki isyanlarla sınırlı kalan dayanışması, Batı'nın müdahale politikaları karşısında kırılğan bir hattın parçası oldu. Rojava örneğinde olduğu gibi, ABD himayesi altında ayakta kalmaya çalışan halk hareketleri emperyalist güçler tarafından yalnızca pazarlık unsuru olarak görüldü.

Bugün Orta Doğu'daki çatışmalar, klasik devletlerarası savaşların ötesinde, halkların iradesini felç eden hibrit bir savaş mimarisiyle örülüyor. Ne İran'ın "direniş eksenini" ne de Batı'nın "demokrasi" ihracı, halklara gerçek özgürlük vaat ediyor. Her iki kamp da emperyalist sistemin farklı veçhelerini temsil ediyor. Bu yüzden devrimci tutum, "ne İran ne İsrail" ekseninde, her ülkede mücadelesini büyütecek halkların nihayetinde birleşik olan anti-emperyalist mücadelesi temelinde kurulmalıdır.

İran-İsrail savaşı üzerinden sürdürülen bölgesel kriz, sadece iki devleti değil, tüm bölge halklarının geleceğini tehdit ediyor. Ne İran'ın yoksulları ne de İsrail'deki kitleler bu savaştan kazançlı çıkacak. İlgemen sınıflar, kendi iktidar krizlerini milliyetçi histeriyle perdelemeye çalışırken, ABD ve Avrupa savaşan tarafları silahlandırmakta ve bu krizleri birer pazar fırsatına dönüştürmektedir.

Bu yıkım tablosuna karşı tek çözüm halkların kendi bağımsız, devrimci hattını örmesidir. NATO'nun yük paylaşım planlarına da "direniş eksenini" adı altındaki devletçi manipülasyonlara da yaslanmadan; Molla rejimi-ne, Siyonizm'e, Arap monarşilerine ve Batı destekli halk düşmanı muhalefetlere karşı birleşik, sınıfsal ve kararlı bir mücadele çizgisi gereklidir.

Bugün Orta Doğu'da yanmakta olan ateşin küllerinden doğacak olan, ancak örgütlü ve militan bir halk hareketinin ateşidir. Tarih bir kez daha gösteriyor ki, kurtuluş ne füzelerde ne diplomatik masalardadır. Kurtuluş halkların devrimci iradesindedir. Halkın iradesi mucizeler yaratmaya muktedirdir.

Kederi ve kader perdesini yırtacak olanlar, mücadeleye yüzünü dönen, direnen kitleler olacaktır!

ÇEDES PROJESİ VE LAİKLİK

ÇEDES ile birlikte laiklik ilkesinin ihlali bir kez daha gündemde. İlk defa ya da sadece AKP hükümetleri tarafından yadsındığı ileri sürülen laiklik aslında başından itibaren egemen sınıfların dar çıkarlarına hizmet etmek üzere kullanılmaktadır. Bugün de aynı şey geçerlidir.

Laiklik, din ve devlet işlerinin ayrılması olarak tanımlanır. Ancak bu dar tanım, laikliğin tarihsel ve toplumsal bağlamını göz ardı eder. Laiklik, feodal toplumsal düzenin tüm kurumlarının egemenliğini sona erdirmek üzere gelişmiş ilerici bir fikir olmakla birlikte, kapitalist toplum düzenine uygun devlet biçimi olan ulus-devletin egemenliğinin esaslı bir parçasıdır.

Feodal toplumun temelini oluşturan dinî kurumların otoritesini ve egemenliğini reddettiği ve yıktığı ölçüde halkın devrimci inisiyatifine hizmet eden laiklik, burjuvazinin egemenliği altında halkın devrimci inisiyatifini bastıran bir işlev kazanır.

Türkiye’de bunun güncel ve somut örneği “Çevreme Duyarlıyım, Değerlerime Sahip Çıkıyorum” (ÇEDES) projesidir. ÇEDES, görünürde çevre duyarlılığı ve değerler eğitimi gibi olumlu kavramları öne çıkarırken, pratikte devletin dinî kurumları—özellikle Diyanet—aracılığıyla dini eğitim sistemine entegre etme çabasını yansıtır.

Öte yandan, bazı çevreler ÇEDES’i kültürel değerlerin korunması, millî birlik ve çevre bilincinin artırılması amacıyla laiklik yaklaşımının korunduğu bir proje olarak savunmaktadır. Onlara göre bu tür girişimler, toplumsal değerleri yeniden canlandırarak aidiyet duygusunu güçlendirir ve gençlerin iyi bireyler olarak yetişmesine katkı sağlar.

Bu savunular laiklik ilkesinin sınıfsal ve ideolojik bağlamlarını sorgulamamızı gerektirir. Laiklik gerçekten değişmez ve herkes için aynı içeriğe sahip bir ilke midir, yoksa sınıfsal çıkarlar doğrultusunda biçimlenmekte midir? Bu bağlamda, söz konusu savunular laiklik ilkesinin “yeniden yorumlanması” ya da “işlevselleştirilmesi” olarak değerlendirilebilir mi?

Burjuva devlet düzeninde laiklik gerçekten vatandaşlara “dinî özgürlük” sağlayabilir mi? Bizim gibi görece geri kalmış, feodal toplum yapılarını güçlü biçimde sürdüren toplumlarda laiklik bir devlet ilkesi olabilir mi? Ya da biz, günlük yaşamlarımızda bu ilkeye ne derece tanıklık edebiliriz? Halkımız

devlet nezdinde gerçekten “dinî özgürlüğe” sahip midir?

ÇEDES, bu soruların yanıtı bakımından önemli bir projedir.

ÇEDES gibi projeler, laikliğin sözde bir ilke olarak varlığını sürdürmesine rağmen, özde egemen sınıfın çıkarları doğrultusunda terk edildiğini ortaya koymaktadır. Bu durum, laiklik ilkesinin ancak tutarlı ve devrimci bir sınıfın elinde gerçekten uygulanabileceğine; halkın özgürlüğünden yana olmayan sınıfların elinde ise, kendi dar çıkarları doğrultusunda çarpıtılarak terk edildiğine işaret eder.

Laiklik hakkında tartışırken ve değerlendirme yaparken sınıfların çıkarlarını göz ardı etmek, manipülasyonların etkisinde kalmaya yol açar. Günümüzde, dini referansları açık ve güçlü biçimde kullanan AKP hükümetine karşı “Cumhuriyet ilkeleri”ni referans alan düzen içi muhalefetin laiklik anlayışı da bu sınıfsal perspektiften ele alınmalıdır.

Gerçek özgürlük ve eşitlik mücadelesinin bir parçası olarak, laiklik ilkesinin sınıfsal bağlamlarını da sorgulayan kapsamlı bir yaklaşım benimsemek zorunludur.

Dinî özgürlük ilkesini içeren ve dini bir devlet aparatı olmaktan çıkarma iddiasıyla ortaya çıkan laiklik ile ÇEDES gibi projelerin ideolojik hedefleri birlikte değerlendirildiğinde, devletin ideolojik aygıtlarının işleyişi ve egemen sınıfın hegemonyası çok daha net biçimde ortaya çıkar.

Burjuvazinin, özgürlük ve eşitlik kavramlarını feodal otoritelere karşı savunup “kendisi için” bu hakları sağladıktan sonra ideallerinden vazgeçtiğini hatırlatan bu tür projeler, laikliğin günümüz devletleri tarafından samimi bir içerikte uygulanamayacağını gösterir.

Laikliğin tarihteki yerini hatırlamak ve günümüz uygulamalarını bu hatırlamayla birlikte değerlendirmek yararlı olacaktır.

Laiklik, tarihsel olarak modern ulus-devletlerin inşasında merkezi bir rol üstlenmiştir. Bu sürecin temel aktörü olan burjuvazi, siyasal egemenliğini tesis ederken, feodal toplumun ideolojik dayanağı olan din kurumlarını sınırlandırmak ve dönüştürmek zorunda kalmıştır. Feodal toplumda din, sadece bir inanç sistemi değil; aynı zamanda siyasal meşruiyetin, hukukun ve toplumsal düzenin temel kaynağıydı.

Bu bağlamda laiklik, burjuvazinin elinde hiçbir zaman din

karşısında mutlak bir tarafsızlık anlamı taşımamıştır. Aksine, egemen sınıf olarak burjuvazi, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda dini yeniden konumlandırmıştır. Sermaye birikimi ve pazar ekonomisinin gereksinimlerine uygun bir toplumsal düzen kurmak amacıyla dini kamusal alandan kısmen çekmiş; ancak onu özel alanda serbest bırakarak ideolojik işlevinin sürmesini sağlamıştır.

Dolayısıyla laiklik, çoğu zaman sanıldığı gibi evrensel bir özgürlük ilkesi olarak değil; tarihsel bir sınıf projesi olarak gerçekleşmiştir. Antonio Gramsci'nin hegemonya kuramı çerçevesinde ele alındığında ise laikliğin, sömürücü egemen sınıfların kitleler üzerindeki ideolojik tahakkümünün özgül bir biçimi olarak uygulandığını söyleyebiliriz.

Türkiye'de hayata geçirilen ÇEDES projesi, bu tahakküm biçiminin güncel ve somut bir örneğidir. Millî Eğitim Bakanlığı, Diyanet İşleri Başkanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı arasında imzalanan bir protokolle başlatılan proje, görünürde "çevre duyarlılığı" ve "değerler eğitimi" gibi kavramları öne çıkarmaktadır.

Proje kapsamında imamlar, vaizler ve Kur'an kursu öğreticileri gibi Diyanet personelinin okullarda faaliyet yürütmesi; öğrencilere dinsel sohbetler verilmesi ve çeşitli ibadet pratiklerinin okul ortamına taşınması, devletin dini yalnızca serbest bırakan değil, aynı zamanda doğrudan destekleyen ve yönlendiren bir konuma geldiğini göstermektedir. Bu durum, esasen laikliğin tamamen ortadan kaldırılması değil; ideolojik olarak yeniden yorumlanması anlamına gelmektedir.

Egemenler, bu doğrultuda başta Aleviler ve Kürtler olmak üzere, toplumun farklı inanç ve kimliklerinin taleplerini görmezden gelmekte; acil çözüm bekleyen sorunları ise bilinçli biçimde geri plana itmektedir. Eğitim alanında kalıcı çözümler üretmek yerine atılan her adımda, farklı inançlara, mezheplere ve kimliklere karşı dışlayıcı, baskıcı ve aşağılayıcı bir tutum sergilenmektedir.

Öte yandan ÇEDES, eğitim sistemine dinsel referansların entegre edilmesi yoluyla; öğrencilerin toplumsal gerçeklik-

ten kopmasını ve sistem karşıtı eleştirel düşünceden uzak, edilgen bireyler haline gelmesini hedeflemektedir. Bu yönüyle proje, devletin ideolojik aygıtı olan eğitim aracılığıyla dini, egemen sınıfın çıkarları doğrultusunda yeniden işlevsel kılma çabasının güncel bir biçimidir.

ÇEDES projesiyle hedeflenen yalnızca ahlaki değerlerin aktarılması değildir. Aksine, bu değerlerin içeriği dikkatle incelendiğinde, devletin genç kuşakları belirli bir ideolojik forma sokma çabası açıkça görülür. Bu forma göre bireyler kaderci, tevekkül sahibi, otoriteye itaatkâr ve sorgulamayan bireyler olarak yetiştirilir. Böylece eğitim aracılığıyla toplumun alt sınıfları, sistemin gereklerine uygun biçimde yeniden şekillendirilir.

Eğitimde bilimsel ve eleştirel düşüncenin yerini dinsel değerlerin alması, sınıfsal tahakkümün yeniden üretilmesini kolaylaştırır. Sorgulamayan bireyler, yoksulluğu "kader", eşitsizliği "imtihan", sömürüyü ise "sabırla karşılanması gereken bir yazgı" olarak kabul eder. Bu bağlamda din, salt bir inanç sistemi olmaktan çıkar; sınıfsal tahakkümün ideolojik taşıyıcısı haline gelir.

Özetle, Türkiye'de ÇEDES gibi projeler laikliğin dünden bugüne bir kez daha ihmal edilmesi, sözde bir ilkedan ibaret kalması, sistem tarafından egemenlerin dar çıkarlarına göre yeniden işlevsel kılınmasıdır. Bu projelerle laiklik ilkesi biçimsel olarak korunurken, içeriği sistemin ideolojik ihtiyaçlarına göre yeniden üretilir. Böylece devlet, dini, eğitim sistemine entegre etmeye devam ederek hem "laikliği" hem dini aynı anda kontrol altında tutma çabasını sürdürür.

Hedef, emekçi sınıfların bilinçlenmesini engellemek ve onları mevcut düzenin meşruluğu içinde tutmaktır.

Gerçek özgürlük ve eşitlik mücadelesi ise yalnızca laiklik ilkesine değil; onun sınıfsal bağlamlarını sorgulayan ve aşmaya çalışan bütünlüklü bir yaklaşımla mümkündür.

ANADOLU YAKASI DERSİMLİLER DERNEĞİ İLE RÖPORTAJ

1- Derneğiniz yöresel bir dernek özelliği taşıyor. Aynı zamanda mücadele sonucu kurulan 1 Mayıs Mahallesi'nde faaliyet yürütüyor. Dersim'in tarihsel direnişlerden geçtiğini ve baş eğmez bir tarihe sahip olduğunu biliyoruz. Bunu da hatırlayarak, Anadolu Yakası Dersimliler Derneği'nin kuruluş amacı ve mahalledeki halkla teması nasıldır?

İbrahim Aslan: Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, 1990'larda Ümraniye'de kuruldu. 2000 yılında 1 Mayıs Mahallesi, sonrasında Kadıköy ve en nihayetinde tekrar 1 Mayıs Mahallesi'ne taşındı. Mücadelesinin ve faaliyetinin esasını; kitlelerle bağ kurmaya, halkın ihtiyacı doğrultusunda politika üretmeye ve insanları sorunları etrafında örgütlemeye çalışmak oluşturmaktadır.

Derneğimiz, Anadolu Yakası'nda öncü, saygın ve lokomotif bir dernek olup DEDEF çatısı altında faaliyet göstermektedir. Derneğimizin amaçlarından biri; kendi coğrafyasından göç ederek ülke geneli ve Avrupa'ya giden Dersim halkının bağlarının kopmaması, kendi kültürüne, diline, inancına yabancılaşmaması için bir araya gelmelerini sağlamaktır. Derneğimiz bu birliktelikleri belli yöntemlerle pratiğe geçirmektedir. Üye toplantıları, kahvaltılar, etkinlikler bunlardan bazılarıdır.

Bu bir araya gelişler zaman zaman 1 Mayıs Mahallesi ve Anadolu Yakası'nda faaliyet gösteren yöre dernekleri ile de yapılmakta ve dayanışma ağı güçlü tutulmaktadır. 1 Mayıs Mahallesi, 1977 yılında kuruluş itibarıyla direnişlere sahne olan ilk mahalle özelliğini taşımaktadır. Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, bu bilinçle hareket ederek mahalledeki direniş hattının korunması ve ileriye taşınması için öncü bir rol üstlenmeye çalışmaktadır.

2- Ülkenin dört bir yanında doğa talanı, kentlerde rantsal dönüşüm, orman ve canlı katliamı hız kesmeden devam ediyor. Bu konu hakkında ne söylemek istersiniz?

İbrahim Aslan: Ülkede her geçen gün daha da can yakıcı bir sorun haline gelen doğa katliamının nedenleri, bütün doğayı ranta açma çabasından gelmektedir. Maden arama, zeytin ağaçlarının kesilmesi, orman yangınları, barajlar, HES ve JES'ler; bu rantçı firmaların politikalarının sonucudur. Bir dönem insansızlaştırdıkları coğrafyalarda HES ve maden sahaları açıldı.

DEDEF, Anadolu Yakası Dersimliler Derneği ve Munzur Çevre Derneği uzun süreli mücadeleler sonunda barajlar, maden ocakları ve doğa katliamlarının bir kısmı durduruldu. Bu

kazanımlar mücadele sonucu olmuştur. Geline aşamada derneklerimizin zayıflaması, gelişen katliamlara yeterince müdahale edememesi sonucu doğanın talan edilmesinin önü daha fazla açılmıştır.

Köylülerin, köy heyetleri ile rantçı firmaların gizli görüşmeleri; "halkın çıkarına yapılıyor" algısı ve yer yer halkın çıkarıcı davranması da talanı ve rantı hızlandırıyor. Baraj yapımlarında, maden inşaatlarında, iş istihdamı adı altında yoksul insanlar kendi doğalarını yok etmek için çalıştırılıyor.

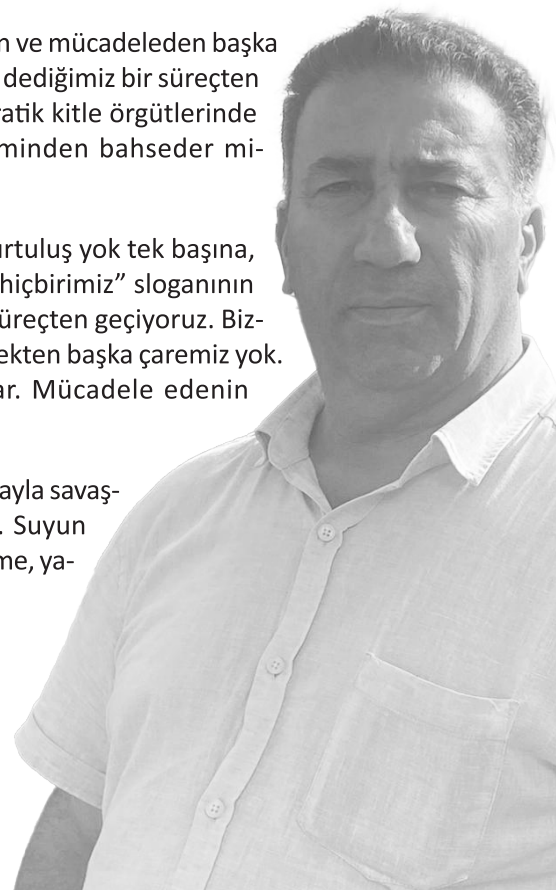
Orman yangınlarını da rant politikasından bağımsız tartışamayız. Bir aya yakın zamandır ülkenin dört bir yanında binlerce orman yangını çıktı. Bu yangınları söndürmek için çalışma yürüten 15 çalışan insan hayatını kaybetti. Ormanda yaşamlarını sürdüren yüz binlerce canlı yanarak can verdi. On binlerce hektar alan yok oluyor. Aynı anda birkaç noktadan çıkan yangınlara yapılan müdahalede yaşanan gecikmeler ve eksiklikler nedeniyle ormanlar yok oluyor, en verimli topraklar yıllarca kullanılamaz hâle geliyor. Ormansızlaştırılan bölgeler, belirli bir süre sonra talana açılıyor ve belli şirketlere peşkeş çekiliyor.

Ülkenin neresinde doğa katliamı varsa, derneğimiz orada olmaya çalışıyor. Çanakkale'den Dersim'e, Bergama'dan Karadeniz'e uzanan mücadele hattında yerimizi alıyoruz.

3- "Örgütlenmekten ve mücadeleden başka çıkar yolumuz yok" dediğimiz bir süreçten geçiyoruz. Demokratik kitle örgütlerinde örgütlülüğün öneminden bahseder misiniz?

İbrahim Aslan: "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganının en çok atıldığı bir süreçten geçiyoruz. Bizlerin de örgütlenmekten başka çaremiz yok. Birlikten güç doğar. Mücadele edenin kaybedeni olmaz!

Son söz olarak: Doğayla savaşma, kazanamazsın. Suyun önüne bentleri çekme, yaşıyamazsın.

GENÇLİĞİN DİLİNDEKİ SLOGAN: ÇÖZÜM SANDIKTA DEĞİL SOKAKTA!

1 9 Mart'ın ardından ivme kazanan öğrenci gençlik hare-
bugün geldiğimiz noktada sönümlenmiş olsa da öğrenci
gençliğin talepleri güncelliğini korumaktadır.

Geçtiğimiz aylarda İmamoğlu'nun önce gözaltına alınıp sonra
tutuklanması ile büyük kısmı öğrencilerden oluşan geniş bir
halk kitlesi uzun zaman sonra sokağa çıktı. Gezi İsyanı sonra-
sında katliamlarla, patlamalarla, halkın susturulup sindiril-
diği bir dönemde büyüyen öğrenci gençlik, dillere pelesenk
olmuş "Bu gençlerden de hiçbir şey olmaz" sözünün tersini
kanıtladı. Onlara önderlik edecek devrimci örgütler olması
durumunda neler yapabileceklerini gösterdiler.

Gençlerin sokağa çıkma sebebi İmamoğlu'nu ve CHP'yi
desteklemeleri değil, böyle bir hayatı daha fazla yaşamak
istememeleriydi ve bunu net biçimde ortaya koydular. İSİG
Meclisi raporlarına göre, son on iki yılda katledilen en az
770 çocuk işçi için; iş güvenliğinin olmadığı alanlarda üç
kuruşa çalıştırılan ve katledilen binlerce işçi için; Aile Yılı
ilan edilen 2025'te kadın cinayetleri hız kesmeden devam
ettiği ve katillerden hesap sorulmadığı için; tasarruf ted-
birleri ve toplumsal cinsiyet eşitsizliği gibi yıkıcı nedenlerle
okula gidemeyen kız çocukları için; üniversiteleri ele geçi-
ren ve gençlerin gerek kampüs içinde gerek kampüs dışın-
da eğitim-öğretim, barınma, beslenme, protesto gibi doğal
haklarını tehditlerle ve soruşturmalara tahakküm altına
alan kayımlara karşı çıkmak için; KYK yurtlarında ufak bir
odada 6 kişi ile berbat koşullarda eğitimlerine ve yaşamlarına
devam etmeye çalıştıkları için sokaktalardı.

Eğitimde, işe alımlarda, akademide torpilden ve liyakatsiz-
likten; parasızlıktan ve dolayısıyla ekonomik bağımsızlıklarını
elde edemeyip her anlamda ailelerine bağlı yaşamak
zorunda kalmaktan, yani kendilerine ait bir hayata sahip
bireyler olamamaktan; kendi ilgi ve becerilerine göre değil,
aç kalmamak için iş bulup para kazanabilecekleri bölümlere
ve mesleklere yönelmek zorunda olmaktan bıkmış ve tüm
bunların değişmesi için "Artık yeter!" diyen gençlerdi bunlar.
Bu ülkede yaşamaya devam etmenin onlar için ne kadar zor
ve yıpratıcı olduğunu, içlerinde biriken çaresizliğin getirdiği
öfkeyi ilk kez bu sene bu kadar net öğrendik.

Türkiye, kültür-sanat etkinliklerine yılda bir, belki iki kez
gidebilen, arkadaşlarıyla oturup bir fincan kahve içmenin
bile bir lüks haline geldiği öğrencilerin ülkesidir.

Egemenlerin yarattığı ekonomik sorunlar nedeniyle böbre-
ğini satışa çıkarmak isteyen öğrencilerin ülkesidir.

Türkiye, alım gücünün katbekat düştüğü son 5 yılda, aile
ekonomisine katkı sağlamak zorunda kaldıkları için okulu
bırakan 1,2 milyon öğrencinin ülkesidir.

Türkiye, kayımlara, kadın cinayetlerine karşı çıkılan eylem-
lerde bulundukları için yurtlardan atılan, okulu tarafından
soruşturma başlatılan ve okuldan atılma tehdidiyle karşı
karşıya kalan yüzlerce öğrencinin ülkesidir.

Gençler, öfkelerini ve taleplerini ifade ederken net ve ka-
rarlılardı. Ancak bu taleplerin, öğrenci ve işçi dostu, sosyal
belediyeci imajı çizen CHP tarafında hiçbir somut karşılığı-
nın bulunmadığını hepimiz gördük. Gençlerin yön verdiği
bu sokak direnişlerini, eylemleri sönümlendiren; onların
taleplerine karşı üç maymunu oynayan Özgür Özel lider-
liğindeki CHP, bir kez daha temsil ettiği sınıfa ve konuma
uygun davranarak gençleri yüzüstü bırakmış ve taleplerini
gündemine bile almamıştır. CHP, her zamanki ikiyüzlülüğü
ile halkın gözünü boyamaya çalışmak dışında somut hiçbir
adım atmamıştır.

İstanbul Üniversitesi'nde polis barikatını aşan, sonrasında
ise bütün korku duvarlarını yıkan bu gençler ise tüm bu sü-
reçte gençlik örgütleri ve üniversite dayanışmaları/ÖTK'lerin
bünyesinde yer alarak örgütlü mücadelenin ne kadar önemli
ve elzem olduğunu fark etmiştir, bunu birinci elden tecrü-
be edinmiştir. Örgütsüzlüğün yüceltildiği yıllarda büyüyen
bu gençler, aksine örgütlülüğün bir zorunluluk ve tek çıkış
yolu olduğunu fark etmiştir. CHP propagandasının aksine,
mutlak kurtuluşun sandıkta değil sokakta olduğunun bilin-
cine varmış, buna uygun davranarak devrimci kurumlarla
görüşmeye ve buralarda örgütlenmeye başlamıştır.

"Kurtuluş yok tek başına, hep beraber ya hiçbirimiz" slo-
ganını benimseyen bu gençler, taleplerinde ısrarcı olmaya,
baskılara boyun eğmemeye ve örgütlenmeye devam ediyor.
Devrimcilere düşen en büyük görev ise, bilinçlenmeye baş-
layan bu gençleri amasız, fakatsız, tavizsiz bir devrimci çiz-
giye çekip taleplerini dinlemek ve onları devrimci fikir ve
pratikte buluşturmak.

Halk gençliği uzun süreden sonra birlikte yürümenin, örgüt-
lenmenin gücünün farkına varmıştır. 23. gerçekleşecek olan
2 Eylül Kuruluş Festivali vesilesiyle bir kez daha tüm gençliği
çeteleşmeye, uyuşturucuya, demokratik anadilde bilimsel
eğitim hakları için mücadeleye ve örgütlenmeye çağırıyoruz.

KADINLAR MÜCADELEYE!

1 Mayıs Mahallesi'nin 2 Eylül Kuruluş Festivali yaklaşıyor. Her yıl olduğu gibi bu yıl da festivale hazırlık için mahalle bülteni hazırlanıyor ve kapı kapı dolaşarak mahalle halkı ile buluşuluyor. Bu çalışmalarda mahallenin sorunlarından, ülkenin siyasal iklimine kadar pek çok konu ele alınıyor, halkla birebir temas kuruluyor. Kapılar çoğunlukla kadınlar tarafından açılıyor. Kadına kadına olduğumuzda sohbetlerimiz doğal olarak kadının yaşamına, kadına dair sorunlara uzanıyor. Yazımızda, bu sohbetlerde dile gelen sorunlara, kadınların gündelik yaşamına odaklanmayı tercih ettik.

Kadınların karşı karşıya oldukları zorluklar yaşanan mahallenin, ilçenin ve ilin gelişmişlik düzeyine göre biçim değiştirse de özünde ortak zorluklardır: Kadınlar, en geri bırakılmış köylerde de "modern" şehirde de köklü sorunlarla karşı karşıya. Kadın cinayetleri, şiddet, taciz-tecavüz, erkek egemen devletin kadın sorunlarına dair politikalar nedeniyle bu sorunlar katmerlenerek devam etmektedir.

BİRLİĞİMİZİ KADERİMİZ KILALIM

1 Mayıs Mahallesi kuruluşundan bugüne gecekondu özelliğini taşıyan bir mahalle. Bunun bir yansıması olarak kadınların yaşadığı sorunlar da doğrudan yoksullukla, güvencesizlikle iç içe. Açılan her kapının ardında yoksulluğun en derin izleriyle karşılaşırız. En çok da kadınların omuzunda biriken bu yük mutfaktaki tencereden yükselen buhar gibi boğucu oluyor. Bu buhar sadece yemek kokusu değil, yağın, pirincin, bulgurun, ekmeğin hesabını yapmanın, bugün ne pişireceğim kaygısının ve ekonomik şiddetin somut yansımasıdır.

Çalışan kadınların çoğu hastanede hasta bakıcı, tekstil atölyelerinde ortacı, overlokçu ya da ütücü, lokantalarda aşçı ya da bulaşıkçı olarak çalışıyor. İşçi olan bu kadınlar ev ekonomisine katkıda bulunsalar da kendi ayakları üzerinde duracak, kendisi için harcama yapacak kadar ekonomik özgürlüğe sahip değiller. Maaş kartlarının çoğu hâlâ eşlerin, babaların, abilerin elinde. Bu, çalışan kadınların kendi kazançları üzerinde bile söz sahibi olamaması demektir.

Hemen her kadın aynı zamanda ev emekçisi. Yaşlı nüfusun yoğun olduğu mahallede bakım işleri de kadınları omuzunda. Özel kreşler yoksul aileler içi erişilemez, belediye kreşleri ise sınırlı kapasitede. Böylece çocuklar ana sınıfına kadar

annenin bakımına muhtaç oluyor... Bütün bu yüklerle kadınların dünyası dört duvarla sınırlanıyor.

Mahalledeki genç kadınlar için de tablo pek farklı değil. Öğrenimlerinden sonra iş bulamamaları onları ekonomik olarak aileye bağımlı kalmalarını getiriyor. Gelecek kaygısı, işsizlik ve cinsiyetçi baskı genç kadınların sık sık sürükledikleri buhranların kaynağıdır ve bu buhranlar giderek kalıcılaşıyor.

Şehrin göbeğinde kalmış bir gecekondu mahallesi köy-kent kültürü arasında sıkışmış olması erkek egemenliğinin güçlü biçimde hüküm sürmesine zemin sunuyor. Birçok kadın, babasından, eşinden izinsiz en küçük etkinliğe dahi katılamıyor, yalnızca kendi hayatına dair değil, nefes alacağı birkaç saate dair kararlarda bile başkasının onayına bağımlı bırakılıyor.

Mahallede de kadınlar yaşamın tüm yükünü göğüslemekte. Buna rağmen kadınlar yaşamlarının yarısını dahi kendi istekleri doğrultusunda yaşamıyor. Toplumsal açıdan "zayıf" olarak tarif edilen kadınların gücü dünyayı sarsacak kadar kudretli. Kadınlar bunun pek farkında değiller. Yaşamı kuran ve üreten kadınların toplumun en geri fikirleri ile kurdukları bağ o kadar güçlü ki kendi güçlerinin farkına varamıyorlar.

Bir kadın olarak yaşadıkları sorunları hak etmediklerinin farkındalar; ancak bu soruna kaynaklık eden erkek egemen devlet gerçekliğini göremiyorlar. "Böyle gelmiş böyle gitmemeli" deseler de bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlar.

2 Eylül 1977'de mahallemizin kuruluşunda devletin gerçek yüzü ile karşılaşan ve bu gerçekliğe karşı ön saflarda, barikatların başında canla başla yaşam alanlarını koruyanlar kadınlardı. Bugün de biz kadınlara dayatılan sınıfsal, ulusal, cinsel baskı ve saldırılara karşı birleşelim. Bize dayatılan zincirleri kırmak için bulunduğumuz tüm alanlarda örgütlenelim.

Biliyoruz ki kader diye dayatılan bu zincirleri kırmanın yolu omuz omuza mücadeleden geçiyor. Kader mutfakta yükselen buhar değil omuz omuza yükselttiğimiz sloganlarda somutlaşan birliğimizdir.

EKONOMİK KRİZ BİZİ MÜCADELE ETMEYE ÇAĞIRIYOR!

Türkiye’de ekonomik kriz, sıradan bir dalgalanmanın çok ötesinde, uzun zamandır süregelen yapısal sorunların derinleştiği bir süreci ifade ediyor. İktidarın “ekonomik büyüme” ve “istikrar” vaatleri, gerçek yaşam koşullarının karanlık yüzünü örtmeye yetmiyor. Ekonomik göstergelerdeki manipülasyonlar, resmi rakamlarla oynanan oyunlar, halkın gözünün içine baka baka gerçeğin saklanması için kurulan bir perde işlevi görüyor.

Üretim ve yatırım alanlarında yaşanan daralmalar, ithalata bağımlı büyüme modeli, döviz kurlarında yaşanan sarsıntılar ve yükselen borç yükü, ülkenin temel ekonomik dinamiklerini kilitlerken, halkın alım gücünü ve yaşam standartlarını ciddi biçimde eritti.

Egemenlerin ekonomi yönetimi de toplumsal tabanın geniş kesimlerinin yoksullaşmasını, işsizlik ve güvencesizliğin artmasını göz ardı ederek yerli ve yabancı iş birlikçi çevrelerin çıkarlarını koruma refleksiyle hareket ediyor. Bu durum, sistemin kriz dönemlerinde kaçınılmaz hale gelen sınıfsal çatışmanın Türkiye’deki güncel yansımasıdır.

Gerçek büyüme ve kalkınmanın sürekli bir biçimde egemen sınıfların önüne seriliyor. Devasa kamu kaynakları bu kesimlere aktarılıyor, halka ise sadece yoksulluk ve açlık kalıyor. Bu tablo, daha fazla borçlanmayı, daha fazla dışa bağımlılığı ve en nihayetinde artan enflasyonu beraberinde getiriyor.

İktidarın “faiz indirimleriyle büyüme” söylemleri, üretim ve istihdamı artırmaktan çok, finansal spekülasyonun ve dış borçların yükselmesine yol açarken, halkın cebinde kalan para giderek eriyor. Ekonomik veriler iyileşme sinyalleri vermek bir yana, krizin derinleştiğini gösteriyor. Öte yandan bu kriz, sadece ekonomik bir sorun değil; aynı zamanda kitlesel bir patlama potansiyeli de barındırıyor.

Halkın temel ihtiyaçlarını karşılamakta zorlandığı, işsizliğin ve yoksulluğun arttığı bir ortamda, iktidarın baskı aygıtlarını daha da sertleştirerek toplumsal muhalefeti susturma çabası, gerilimi tırmandırıyor -ki 19 Mart süreci bunu son zamanlarda en iyi ifade eden örnektir. Böyle bir kriz ortamında enflasyon, sadece fiyatların artması değil; aynı zamanda halkın hayatına doğrudan ve yakıcı bir saldırı olarak karşımıza çıkıyor.

Enflasyon, yoksullaşmanın, gelir adaletsizliğinin ve toplumsal çöküntünün başlıca motoru haline gelirken, devletin bu süreci yönetemediğini ve yönetemeyeceğini ilan ediyor. Hal böyleyken, ekonomik büyüme söylemleriyle gerçekler arasındaki uçurum giderek büyüyor; egemenlerin gerçeklikten kopuk ekonomiye dair nutukları ise halkın derinleşen sıkıntılarını dindirmeye yetmiyor.

Ve tabii ki ekonomik krizi konuşurken öncelikle tezimizi net koyalım: Enflasyon, emekçiler için gizli bir vergidir. Alım gücümüzü eritmekle kalmaz, erittiğini kodamanların cebine

taşıyor. Bu yüzden enflasyon, büyük bir gelir ve servet transferi aracıdır; ücretliden, sabit gelirliden, işçi-emekçi ve yoksuldan alır zengine verir. Ve bu sürecin kazananlarını piyasanın efendileri, kaybedenlerini ise egemenlerin kendisi belirler.

Son bir yıl içinde temel ihtiyaç kalemlerinden hiçbirinde zamdan muaf bir alan kalmadı. **Geçen yıl pazarda 15 TL'ye alınan domates bu yıl 50 TL'ye çıktı, soğan 12 TL'den 35 TL'ye, patates 10 TL'den 30 TL'ye fırladı. Market raflarında 5 litrelik ayçiçek yağı geçen sene 165 TL iken bugün 350 TL'ye dayandı.** Peynir, süt, yumurta gibi temel

protein kaynakları bir yılda en az iki katına çıktı. Okul döneminde bir öğrencinin sadece defter, kalem, çanta gibi temel ihtiyaçları geçen yıl 2.000 TL civarındayken, bu yıl 4.000–5.000 TL arasında değişiyor. Kiralar ise resmi verilere göre ortalama yüzde 70 artış gösterdi; büyük şehirlerde asgari ücretin neredeyse tamamı kiraya gidiyor. Dolar kurunun 40 TL, euro kurunun ise 44 TL seviyesine geldiği bir tabloda ve ithal ürün bağımlılığı yüksek olan bir ülkede bu artışların şaşırtıcı olmadığı ortada.

Egemenlerin yıllardır tekrarladığı “Ücret artışı enflasyonu artırır” ezberi, bu tablonun neresinde duruyor? Önce bunu sormak gerekir. Resmi verilere baktığımızda Türkiye’de en yoksul yüzde 60’lık kesim toplam tüketimin yalnızca yüzde 20’sini gerçekleştiriyor. Yani 50 milyon insanın tenceresindeki yemeğin miktarı artsa da azalmasa da enflasyonun kaynağı olamaz. Buna karşılık en zengin yüzde 10 toplam harcamanın yarısını yapıyor; lüks restoranlarda kişi başı 7–8 bin TL’lik yemekler, milyonluk otomobiller, yüksek kira getirili konut yatırımları bu kesimin harcamalarının bir kısmı. Yani enflasyonu talep yoluyla körükleyen esas kitle, yüksek faiz geliri ve rant kazancı ile semiren bu üst tabakadır.

Örneğin 2024’te Türkiye dolar milyoneri sayısındaki artışta **dünya birincisi** oldu. Aynı yıl elektrik fiyatlarında yüzde 87,7 artışla Avrupa’da “zirve”ye yerleştik. Konut fiyatlarında da on yılın lideriyiz. Ama “lider” olduğumuz bir başka alanda, 20 milyonu aşan yoksul nüfusla Avrupa’nın en yoksul ülkesi sıfatını taşıyoruz. Yani bu liderlikler övünülecek değil, utanılacak sıralardır.

Talep üzerinden enflasyon iddiasının çürük olduğu kadar, maliyet üzerinden enflasyon söylemi de emekçiler açısından bir yanılsama yaratıyor. Otomotiv gibi yüksek teknolojlili sektörlerde toplam maliyet içinde işçilik maliyeti yüzde 3 bile değil. Buna rağmen “ücretler maliyeti artırır” diyerek

işçinin hakkı kısıyor, emek sömürüsü katmerleniyor. Üstelik bu ücretlerin burjuva ekonomistler tarafından dolar bazında artmış gibi gösterilmesi de yanıltıcı. Bugün asgari ücret 554 dolar civarında görünse de 15 yıl öncesine göre alım gücü yarı yarıya düşmüş durumda.

Türk-İş gibi iş birlikçi bir kurumun bile açlık sınırı araştırmasına göre, Mehmet Şimşek göreve başladığında bir ailenin gıda harcaması için 300 dolar yeterliyken, bugün 640 dolar gerekiyor. İstanbul’da 15 yıl önce 100 bin dolara alınabilen sıradan bir ev, o zamanki asgari ücretle 15,5 yılda ödenebiliyorken, bugün aynı evin fiyatı 220 bin dolar ve asgari ücretle bu evin alınması 33 yıl sürüyor. Yani işçinin emeğinin karşılığı erimiş, artık ömür boyu borç ve kiraya mahkûm edilmiş.

Bu düzenin sofrasında bize kırıntı bile çok gördüler. Tenceresimizi boşaltan, maaşımızı pul eden, kirayı boğazımıza takan bu sistem tesadüf değil; planlı, bilinçli, örgütlü bir sömürü düzenidir. Saraylarda ve holding binalarında alınan kararlar, bizim pazardaki poşetimize, mutfaktaki ekmeğimize, çocuğumuzun defterine yoksulluk olarak yansımaktadır.

Bizden çalınan ise sadece para değil; zamanımız, sağlığımız, geleceğimizdir. Bu soygunun adı “enflasyon” diye makyajlanıyor, “piyasa gerçeği” diye meşrulaştırılıyor. Ama biliyoruz ki bu bir sınıf savaşıdır ve kazananı, kaybedeni bellidir.

Çözüm ise bireysel çabada değil; örgütlü emek mücadelesinde. Birleşmeden, yan yana gelmeden, sesimizi ortaklaştırmadan hiçbir şey değişmeyecek. Onlar örgütlü; biz de olacağız. Çünkü bu düzen kendiliğinden değişmeyecek. Onu değiştirecek olan biziz: işçiler, emekçiler, öğrenciler, işsizler... Sömürüye karşı örgütlü halkın gücü kazanacak!

İşte 1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kurtuluş Festivali tam da bu yüzden var. Bu festival yalnızca müzik ve eğlence değil; emeğin, direnişin ve örgütlenmenin buluşma alanıdır. O gün mahalle meydanında taleplerimizi haykıracağız: insanca ücret, barınma hakkı, pahalılığa son, sömürüye ve her türlü hak gaspına karşı duracağız!

Ve unutma: Festivale gelmek, “bu sorun sadece benim sorunum değil” demektir. İşte bu farkındalık yaygınlaştığında, emek lehine yeni bir toplumsal düzenin temellerini hep birlikte atacağız.

DEMOKRASİ, ÖZGÜRLÜK VE ADALET İÇİN 2 EYLÜL FESTİVALİ'NDE BULUŞALIM!

1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşu, dayanışmanın ve mücadelenin tarihe bir iz düşümüdür. 2 Eylül Gecekondu Direnişi ile tarihe geçen mahallemiz, yüzlerce emekçinin yaralandığı, 12 emekçinin ise bu uğurda şehit düştüğü; devrimcilerin öncülüğünde canla başla yürütülen bir mücadelenin ürünü olarak 48 yıl önce kuruldu. 23 yıldır düzenlediğimiz 2 Eylül Festivali, mahallemize; sadece mahallemize de değil, bütün olarak doğamıza, çok çeşitli ve zengin kültürümüze, emeğimize yönelik saldırılara karşı mücadele ve dayanışma ruhunun kaldırıcı olmayı sürdürüyor.

Doğamıza düşman olan iktidar, iş birlikçi yerli ve yabancı sermayedarların kasalarını doldurmak için derelerimizi vadilerimizi kurutup santraller yapıp madenler kazmaktadır. Doğa düşmanı olan bu egemenler, çıkan orman yangınlarının da baş sorumlularıdır. Doğamıza, ormanımıza, suyu muza sahip çıkmak için bile bu hükümetten ve düzenden kurtulmamız şarttır. Festivalimiz bunun mücadelesinin de bir kaldırıcıdır.

İnancı, kültürü yok sayılan Aleviler baskılara, inkâra ve asimilasyon saldırılarına karşı eşit yurttaşlık talepli mücadelesini sürdürmeye devam ediyor. Cemevlerine "yardım ve destek" adı altında Kültür ve Turizm Bakanlığı bünyesinde kurulan Alevi-Bektaşî Kültür ve Cemevi Başkanlığı aracılığıyla asimilasyon faaliyetlerine devam edilmektedir. ÇEDES projesiyle gerici eğitim çocuklarımıza dayatılmaktadır. Sivas Katliamının faileri serbest bırakılmaktadır. Asimilasyonun aracı olan Alevi-Bektaşî Kültür ve Cemevi Başkanlığını tanımıyoruz. Alevilerin eşit yurttaşlık talebini ve mücadelesini destekliyoruz.

Kadın cinayetlerine, ucuz iş gücü sömürsüne, tacize, tecavüze karşı isyanı birlikte çoğaltalım!

Egemen sınıfın düzeni, emekçilere yoksulluk ve sefaletten başka bir şey getirmiyor. İşsizlik, grev yasakları ve zamlarla beli bükülen emekçilerin birleşik mücadelesine duyulan ihtiyaç her geçen gün artıyor. Gelin, emekçilerin büyüyen mücadelesine katılarak köhne düzenin saldırısına dur diyelim!

19 Mart'a geline süreçte, sürdürülen kayyum politikalarıyla iktidar hak ve irade gasbına devam ediyor. Hakkını arayan emekçiler, öğrenciler ve kadınlar tutuklanıyor. 19 Mart'la

birlikte, gasp politikalarını tüm topluma kabul ettirmeye yönelik çıta daha da yükseltiyor. Başta üniversite gençliği olmak üzere tüm kesimler barikatları yıkarak umudu büyötmeye devam ediyor. Halkın demokrasi arayışındaki tüm kesimlerin sesini büyötelim; siyasal tutsaklara özgürlük çağrısını yükseltelim!

Emperyalistler kârlarına kâr katmak için savaş çığırkanlığı ile Orta Doğu'yu kan gölüne çeviriyor. Siyonist İsrail tarafından Gazze'de halk katlediliyor. Suriye'de Alevilere yönelik katliamlar sürerken Rojava'da Kürt halkının elde ettiği kazanımlar tırpanlanıyor, Süveyda'da Dürzi örgütlenmesi dağıtılmak isteniyor.

Tüm bu saldırılar karşısında anti emperyalist mücadele hattını örgütleyelim, Orta Doğu halklarının, özellikle de Rojava halkının haklı mücadelesinin yanında duralım.

Toprakları postallarla çiğnenen, dili yasaklanan, bombalanan Kürt halkı teslim olmadı. Kürt halkı gerçek bir barış ve demokrasi istiyor. Barış ve demokrasi için Kürt halkının özgürlük mücadelesini büyötelim.

Bugün mahallemizin kuruluşunun üzerinden tam 48 yıl geçmiştir. Mahallemiz, fizikî, sosyal ve ekonomik olarak değişikliğe uğrasa da konut sorunu yaşanmaya devam etmektedir. Kuruluşun gerçekleştiği gün mahalle halkı olarak başımızı sokacak bir gecekonduya ihtiyaç duyarken bugün kentsel dönüşüm projesi ile mahallemizin nasıl bir yapıya dönüşeceği hakkında bilinmezlik söz konusudur. Kiraların asgari ücretin üstüne çıkması barınma sorununun biz yoksullar için her zaman güncel olduğunun somut kanıtıdır. Egemenler, 1977 yılından bugüne çıbanbaşı olarak tarif ettiği 1 Mayıs Mahallesi halkının birlik ve dayanışma ruhunu yok etmek istenmektedir. Bu isteğe fırsat vermeyeceğiz.

Kuruluşumuzun ruhunu yaşatmaya devam edeceğiz, çünkü kurtuluşumuz bununla mümkün olacaktır.

Saldırıları boyun eğmeyeceğimiz, çünkü saldırıya uğrayan bir bütün yaşamımızdır.

2 Eylül'ü unutmayacağız, çünkü her günümüz 2 Eylül'dür...

GECEKONDU ŞEHİTLERİ

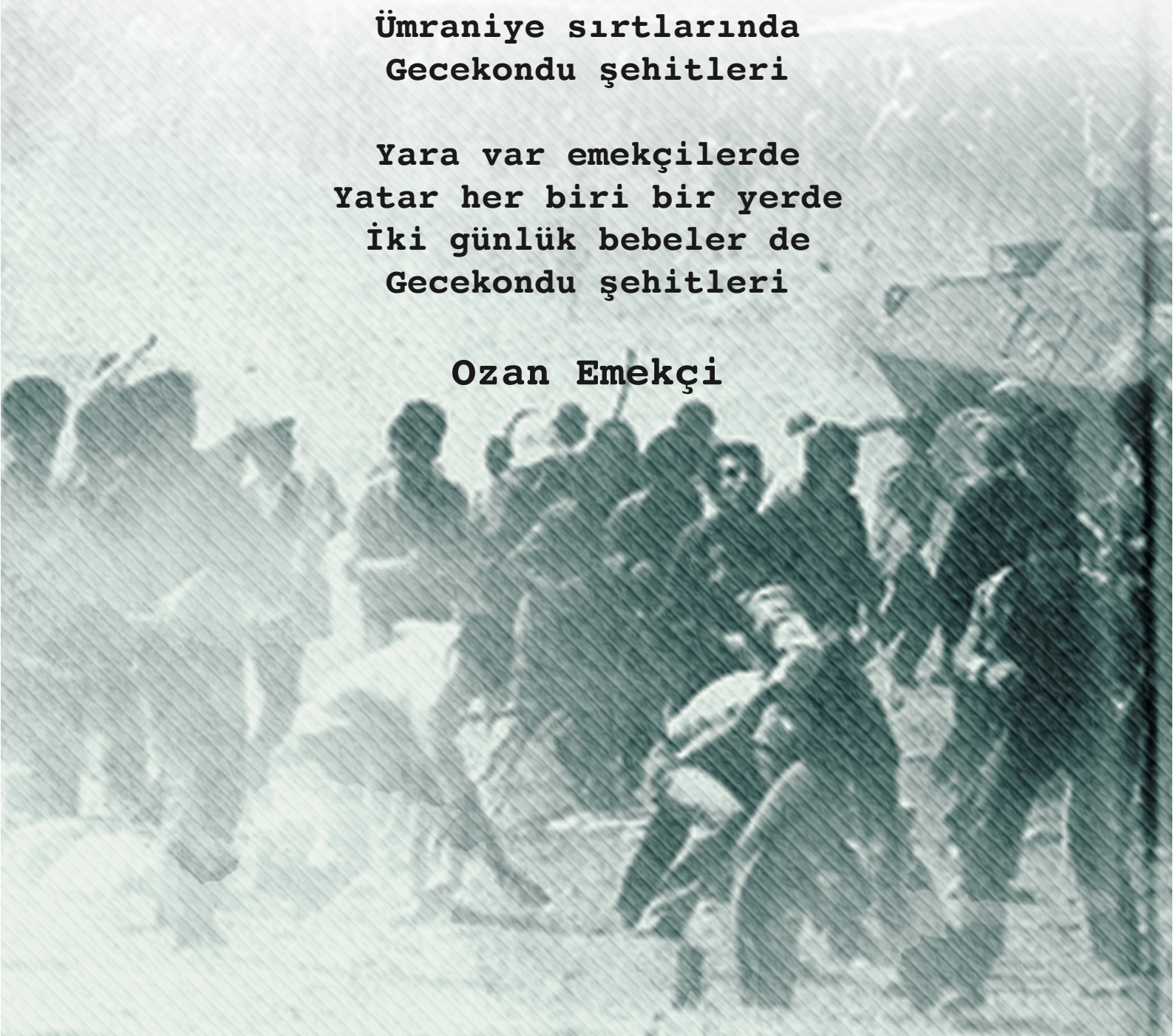
Beş değil on iki kişi
Gecekondu Şehitleri
İki Eylül direnişi
Gecekondu Şehitleri

Panzerlere karři tařla
Savařtılar canla başla
Kurřun karřladı dőřle
Gecekondu Şehitleri

Asker polis yurtlarında
Önlerinde artlarında
Ümraniye sırtlarında
Gecekondu Şehitleri

Yara var emekçilerde
Yatar her biri bir yerde
İki günlük bebeler de
Gecekondu Şehitleri

Ozan Emekçi

GECEKONDU ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

CUMA GÜL

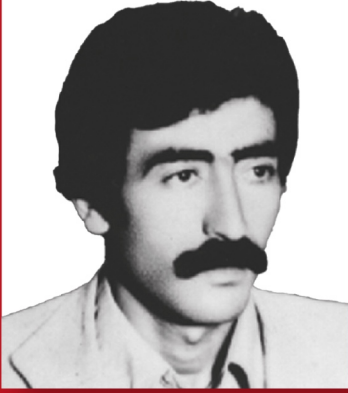
İSMAİL POYRAZ

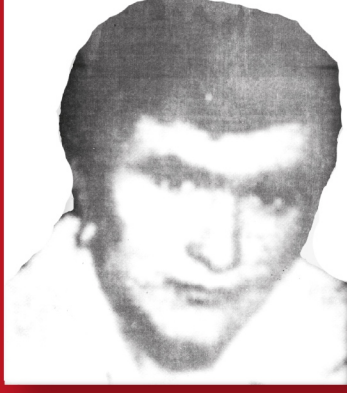
HASAN YILDIRIM

HÜSEYİN ASLAN

HÜSEYİN ÇAPAROĞLU

HASAN KIZILKAYA

MÜZEYYEN KESKİN

HİDİR ULMAN

✱ Gecekondu şehitleri arasında ismi öğrenilemeyen 8 yaşında bir çocuk ve henüz kundahta olan 2 bebek de vardır.

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ